

JULIE KAGAWA

The
IRON DAUGHTER

vashercegnő

SZERELEM ÉS ÁRULÁS.
EGY TÜNDÉRVILÁG
SZÉTHULLIK
A VAS IGÉZETE

fine
selection

JULIE KAGAWA

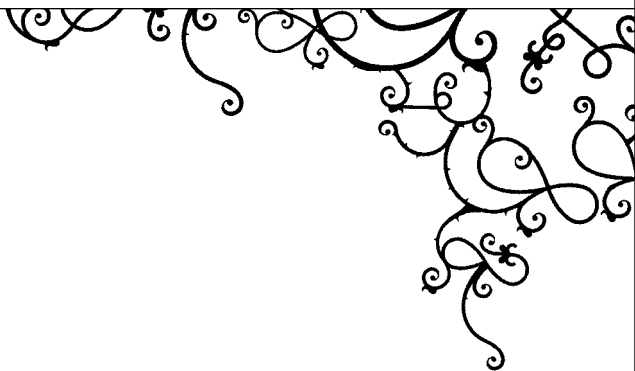
~*~ VASTÜNDÉREK ~*~
~*~ 1 ~*~

The
IRON DAUGHTER
vashercegnő

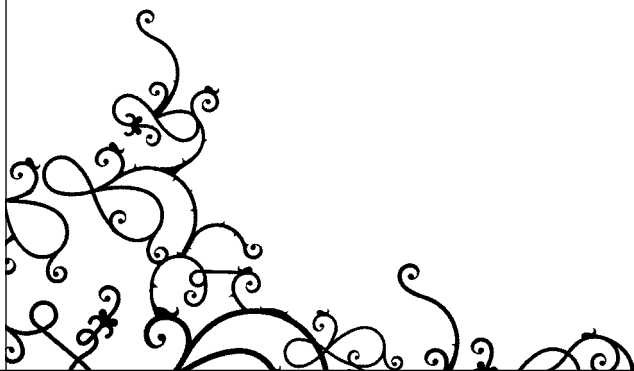
Első kiadás

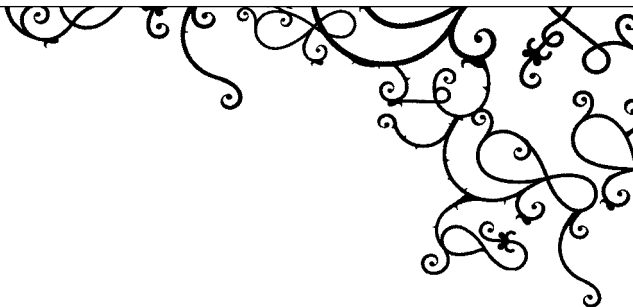
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Nicknek, az én ihletőmnek

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

A Téli Udvarban

Anemes szépségű Vaskirály előttem állt, ezüst haja úgy lobogott körülötte, mint egy zabolátlan vízesés. Fekete kabátja csapkodott mögötte, kiemelve sápadt, szögletes arcát, a bőre alatt futó kékeszöld ereket. Szénfekete szeme mélyén villám lobbant, és a vállából, gerincéből eredő acélcápok szárnyakként kanyarodtak köré, a fényben ragyogva. Mint egy bosszúálló angyal, úgy lebegett felém, előrenyújtott kézzel, az ajkán gyengéd, szomorú mosoly játszott.

Előreléptem, és a vaskábelek lágyan körém tekeredtek, odahúztak hozzá.

– Meghan Chase – mormolta Masina, és a hajamba fonta ujjait. Megremegtem, és a testemhez szorítottam a kezemet. A cápok a bőrömet cirógatták. – Hát eljöttél! Mit kívánsz?

Összevontam a szemöldökömet. Mit is kívánok? Miért is jöttem?

– Az öcsémet – feleltem, amikor felocsúdtam. – Elraboltad az öcsémet, Ethant, hogy így csalogass magadhoz. Itt vagyok. Add vissza őt!

– Nem – Masina a fejét rázta, és még közelebb lépett. – Meghan Chase, te nem a fivéréért jöttél. Nem is a Téli hercegért, akiről azt állítod, szereted. Csak egyetlen dologért jöttél: hataloméért.

A fejem sajgott. Megpróbáltam elhárítani, de a kábelek szorosan tartottak.

– Nem – nyögtem a vashálóban küszködve. – Téved. Nem így történt.

– Hát akkor mutasd meg! – tárta szét a karjait Masina. – Hogyan kellett volna történnie? Mutasd meg nekem, Meghan Chase, miért jöttél ide!

– Nem!

– Mutasd meg nekem!

Valami lüktetett a kezemben: a boszorkányfa nyilának élő szívverése. Felkiáltottam, és felemeltem a karom, majd lecsaptam a nyíl hegyével Masina mellére, egyenesen a szívébe döftem.

Masina hátratántorodott, és rémült pillantást vetett rám. Csak éppen már nem Masina volt, hanem egy tündérherceg, éjfélszín hajjal és ragyogó ezüst szemekkel. Veszedelmes, fekete kecsességével már nyúlt is a derekára csatolt kardért, mielőtt megértette volna, hogy túl késő. Megszédült, küszködve próbált talpon maradni. Visszanyeltem a sikolyt.

– Meghan – súgta Ash. A szája szélén vékony vörös patak csordogált. A keze a melléből kiálló nyílveaszőre kulcsolódott. Térdre esett, a tekintete az enyémet kereste. – Miért?

Reszketegen felemeltem a kezeimet, és láttam, hogy csillogó skarlátszínűek. A karjaimon vércseppek szaladtak végig és a porba hullottak. Vérrel borított bőröm alatt valami piócaszerű mozgolódott, mintha át akarná törni a felszínt. A lelkem legmélyén tudtam, hogy meg kellene rémülnöm, visszataszítónak kellene találnom a látványt,

mélységesen undorodnom kellene. De nem így volt. Erőt éreztem magamban, erőt és hatalmat, mintha elektromosság vibrált volna a bőrömben, mintha bármit képes lettem volna megtenni, és senki nem állíthatott volna meg.

Lenéztem a Téltündér-hercegre, és rávicsorogtam. Valóban szerettem volna valaha egy efféle szánalmas, gyenge lényt?

– Meghan – Ash ott térdelt előttem, apránként csordogált el belőle az élet, hiába próbált belékapaszkodni. Egy pillanatig csodáltam makacs kitartását, de az sem menthette meg. – Gondolj az öcsédre! – könyörgött. – A családodra! Hazavárnak téged!

A hátamból és a vállaimból vaskábelek tekeredtek elő, és csillogó szárnyakként széttárultak mellettem. Lepillantottam az előttem térdeplő, elveszett Téltündér-hercegre, és elnézőn mosolyogtam rá.

– *Itthon vagyok.*

A kábelek ezüst kavargássá olvadva csaptak le, belevágódtak a tündér mellébe, és a földre szegezték. Ash levegőért kapott, a szája néma sikolyra nyílt. Aztán hátracsuklott a feje, és a herceg darabokra hullott, mint egy kristálypohár a betonon.

A ragyogó üvegcserepek között hátravettem a fejem és nevettem, míg a kacaj végül reszketeg sikolyba nem fordult. Felriadtam álmomból.

A NEVEM MEGHAN CHASE.

Egy ideje már a Téli Udvarban élek. Hogy mióta is? Nem tudom. Az idő itt nem úgy telik, ahogy kellene. Amióta itt ragadtam Soha-földön, a kinti világ, a halandók élete, nélkülem zajlik tovább. Ha valaha kijutok innen, ha valaha is hazajutok, talán azt találom majd, mint Rip van Winkle, hogy száz év telt el, amíg távol voltam, és a családom, a barátaim mind rég halottak.

Igyekszem nem túl sokat gondolni erre, de néha képtelen vagyok kiverni a fejből.

HIDEG VOLT A SZOBÁMBAN. Mindig hideg volt. Mindig *fáztam*. Még a kandalló zafír lángjai sem űzhették el az örökös fagyot. A falak, a plafon áttetsző, füstszín jégből voltak, és még a csillár is ezernyi jégcsaptól szikrázott. Ma este melegítőnadrágot, kesztyűt, meleg pulóvert és gyapjúsapkát viseltem, azonban még ez sem bizonyult elégnek. Az ablakom előtt jeges csillogásban tündökölt a Téltündérek föld alatti városa. Az árnyékban sötét figurák suhantak, mozgolódtak, meg-megvillantva karmaikat, fogaikat, szárnyaikat. Megremegtem, és az égre néztem. A hatalmas barlang teteje túl magasán volt, hogy átlássak a sötétségen, azonban a tündértűz apró gömbjei vagy maguk a tündérek úgy ragyogtak, mint ezernyi apró csillag.

Valaki megzörgette az ajtómat.

Nem szóltam ki, hogy „*Tessék!*”. Az elmúlt időkben megtanultam, hogy ne tegyem. Ez a Téli Udvar volt, ahol nagyon-nagyon rossz ötlet bárkit is behívni a szobádba. Ugyan nem tarthattam kívül mindenkit, de a tündérnép mindennél jobban tiszteli a szabályokat, és a királynő megparancsolta, hogy ne zaklassanak, hacsak nem magam kérem.

Ha beengedem őket, az már majdnem olyan, mintha magam kérném.

Átvágtam a szobán, a leheletem felhőkben kavargott körülöttem. Résnyire nyitottam az ajtót.

Egy kecses fekete macska ült a küszöbön, a farka maga köré kanyarítva, sárga szemével pislogás nélkül bámult rám. Mielőtt bármit is mondhattam volna, rám fújt, és bevillámlott a szobába az ajtórésen át, mint egy árnyékcsík.

– Hé!

Megpördültem, de a macska már nem macska volt. Tiaothin, a púka állt ott, és úgy vigyorgott, hogy kivillantak a szemfogai. Hát persze! Csak a púka lehetett: őket nem érdekelték a társadalmi szabályok. Mi több, úgy tűnt, nagy örömeiket lelik a megszegésükben.

A lány göndör hajából meg-megránduló szőrös fülek bukkantak ki. Cifra kabátkát viselt, amelyen hamis ékkövek és szegecsek gar-madája szikrázott, hozzá levágott szárú farmert és katonai bakancsot vett fel. A Nyári Udvartól olyan különböző módon a Téli tündérek jobban kedvelték a halandók ruháit viselni. Hogy ezzel a Nyári Udvar orra alá akartak-e borsot törni, vagy az emberek közé jobban beilleszkedni, nem tudtam eldönteni.

– Mit akarsz? – kérdeztem óvatosan. Tiaothin az első perctől fogva, ahogy idehoztak, élénk érdeklődést mutatott irántam, feltételezem, a púkák kielégíthetetlen kíváncsisága miatt. Néhányszor beszélgettünk, de nem neveztem volna a barátomnak. Mindig idegesítet, ahogy bámult rám, pislogás nélkül, mintha csak azt méregetné, jó leszek-e következő fogásnak.

A púka sziszegett, és végigfuttatta a nyelvét a fogain. – Nem állsz készen – mondta susogó hangján, és kétkedően végigmért. – Gyerünk, igyekezz! Öltözz át! Mennünk kell. Gyorsan!

Zavartan néztem rá. Tiaothint megérteni mindig nehéz volt, követhetetlenül cikáztak a gondolatai.

– Mennünk? Hova? – kérdeztem, mire ő felkuncogott.

– A királynő elé – dorombolta a füleit billegetve. – A királynő kéretett.

A gyomrom összeugrott. Amióta csak a Téli Udvarba érkeztem Ash oldalán, féltem ettől a pillanattól. A királynő először csak egy ragadozómosoly villantott rám, aztán elbocsátott azzal, hogy

egyedül kíván beszélni a fiával, engem majd hívat hamarosan. Na persze, Sohaföldön a „hamarosan” meglehetősen viszonylagos dolog volt, és én azóta tűkön ülve vártam, hogy Mab eszébe jussak.

Asht is akkor láttam utoljára.

Ahogy Ashre gondoltam, megremegtem, és átéreztem, mennyi minden megváltozott. Amikor először jöttem a tündérföldre, hogy megkeressem az elrabolt öcsémet, Ash az ellenségem volt, a Télkirálynő, Mab rideg, kegyetlen fia. Amikor az udvarok közt kitörni látszott a háború, Mab elküldte Asht, hogy elfogasson vele, és apám, Oberon király ellen használjon fel. Azonban olyan kétségbeesetten vágytam az öcsém kiszabadítására, hogy alkut kötöttem a Téli herceggel: ha segít nekem megmenteni Ethant, ellenkezés nélkül térek vele vissza a Téli Udvarba. Akkor ez kétségbeesett szerencsejáték volt csak, de minden elérhető segítségre szükségem volt, hogy szembe szálljak a Vaskirályal, és megmentsem a testvéremet. Azonban valahol a por és vas elátkozott földjén, amikor láttam, milyen bátran küzd a birodalom ellen, amely a lényét mérgezte meg, ráébredtem, hogy szeretem.

Ash eljuttatott Masina udvarába, bár kis híján behalt. A vas-tündérek Királya hihetetlenül erős volt, csaknem legyőzhetetlen. Én mégis legyőztem őt, megmentettem az öcsémet, és hazavittem.

Akkor éjjel, a megállapodásunknak megfelelően, Ash eljött értem. Ideje volt, hogy a szavamnak álljak. Újra elhagyva a családomat, követtem őt a Tél birodalmába, Tír Na Nógba.

Az utazás Tír Na Nógon át hideg volt, sötét és rémítő. Még úgy is, hogy a Téltündér-herceg melletttem volt, a tündérföld vadnak és el-lenségesnek bizonyult, különösen egy ember számára. Ash maga volt a tökéletes testőr, lévén veszélyes, figyelmes és védelmező, azonban néha úgy tűnt, mintha eltávolodna tőlem, mintha összezavarodna.

És minél mélyebbre hatoltunk Tír Na Nógba, annál inkább magába zárkózott, elfordult tőlem és a világtól. És nem árulta el, hogy miért.

Az utazásunk utolsó éjjelén megtámadtak minket. Egy hatalmas farkas, amelyet maga Oberon küldött, végig követte a nyomainkat. Az volt a szándéka, hogy megöli Asht, engem pedig visszavisz a Nyári Udvarba. Megszöktünk előle, de Ash megsebesült, amikor megküzdött a teremtménnyel, ezért visszavonultunk egy elhagyatott jégbarlangba, hogy pihenjünk, és hogy bekötözzük a sebeit.

Csendben várta meg, hogy valami hevenyészett kötést erősítsek a karjára, de éreztem, hogy végig engem néz, amíg megkötöm. Amikor elengedtem a karját, felnéztem, és a tekintetem az ő ezüst pillantásával találkozott. Lassan lehunyta a szemét: akkor szokott így nézni rám, amikor meg akar érteni. Vártam, és reméltem, hogy végül valami magyarázatot kapok hirtelen visszahúzódására.

– Miért nem futottál el? – kérdezte halkán. – Ha az a kreatúra megöl engem, nem kellett volna többé visszajönnöd Tír Na Nógba. Szabad lehettél volna.

Mogorva pillantást lövelltem felé.

– Megállapodtunk – mormoltam, és egy utolsót rántottam a kötéson, ám Ash csendben tűrte. Most már dühösen újra a szemébe néztem. – Miért, talán azt gondolod, hogy amiért ember vagyok, mindjárt meg is szegem a szavamát? Tudom, mibe mentem bele, és megtartom az ígéreteimet, akármi történjék is. És ha úgy gondolod, hogy elhagylak, csak azért, hogy ne kelljen találkoznom Mabbal, hát akkor semmit sem tudsz rólam.

– Mert *ember* vagy – folytatta ugyanazon a csendes hangon, végig a szemembe nézve. – Elmulasztottál egy taktikai lehetőséget. Egy Téltündér a helyedben nem jött volna vissza. Nem hagyta volna,

hogy az érzelmei megzavarják. Ha túl akarod élni a Téli Udvar, úgy kell gondolkodnod, ahogyan ők.

– Hát, én *nem* vagyok olyan, mint ők. – Felálltam és hátraléptem, próbálván elfojtani a fájdalmat és elárultatást, amit éreztem, és az ostoba, dühös könnyeket, amelyek a szemem sarkába gyűltek. – Én nem vagyok Téltündér. Ember vagyok, emberi érzésekkel és érzelmekkel. És ha azt várod, hogy ezért most bocsánatot kérjek, jobb, ha el is felejtet. Nem tudom csak úgy kikapcsolni az érzéseimet, mint te.

Sarkon fordultam, hogy magamban füstölögve elvonuljak onnan, de Ash villámsebese felugrott, és megragadta mindkét karomat. Makacsul megvettem a lábamat és kihúztam magam, de felesleges lett volna vele huzakodni. Még sebesülten, vérezve is jóval erősebb volt nálam.

– Nem vagyok hálátlan – mormolta a fülemben, és a gyomrom akaratom ellenére is beleremegett. – Csak azt szeretném, hogy megértsd. A Téli Udvar elpusztítja a gyengéket. Ilyen a természete. Darabokra tépnek majd, testben és lélekben, és én nem leszek mindig veled, hogy megvédjelek.

Megborzongtam. A dühöm semmivé lett, ahogy saját kétségeim és félelmeim újra úrrá lettek rajtam. Ash sóhajtott, és éreztem, ahogy a homlokát a nyakamra támasztja. A lélegzete a hajamat borzolta.

– Nem akarom ezt – vallotta be halk, elcsigázott hangon. – Nem akarom látni, amit majd megpróbálnak tenni veled. Egy Nyártündérnek a Téli Udvarban nincs sok esélye. De megfogadtam, hogy visszaviszlek, és ez a fogadalom köt engem.

Felemelte a fejét, és úgy megszorította a vállamat, hogy az már majdnem fájt. A hangja most még mélyebben zengett, komoran, hidegen. – Így hát erősebbnek kell lenned, mint nekik. Nem engedheted

el a pajzsodat, akármi is történik. Csalogatni fognak, játékokkal, szép szavakkal, és kiélvezik a keserűségedet. Ne hagyj, hogy fogást találjanak rajtad! És senkiben se bízz! – Szünetet tartott, és a hangja még inkább elmélyült. – Még bennem se.

– Benned mindig bízni fogok – suttogtam anélkül, hogy végig gondoltam volna, és az ujjai megszorultak a vállamon. Már-már vad mozdulattal fordított maga felé.

– Nem – felelte. – Nem fogsz. Az ellenséged vagyok, Meghan. Ezt sose felejtse el! Ha Mab azt parancsolja, hogy a teljes udvar szeme láttára végezzek ki, nekem úgy kell tennem. Ha azt parancsolja, hogy Rowan vagy Sage lassan daraboljon fel, hogy sokáig szenvedj, nekem ott kell állnom, és nem tehetek majd semmit. Megértetted? Az én érzéseim a Téli Udvarban nem számítanak. A Nyár és a Tél mindig szemben fognak állni egymással, és ezen semmi sem változtatható.

Tudtam, hogy félnem kellene tőle. Végül is ő volt a Téltündér herceg, és éppen most jelentette ki, hogy megölne, ha Mab erre utasítaná. De egyúttal beismerte azt is, hogy vannak érzéseim irántam, olyan érzések, amelyek nem számítottak, mégis megremegtem a szavai hallatán. És talán túl naiv voltam, de nem tudtam elhinni, hogy Ash szándékosan fájdalmat okozna nekem, még a Téli Udvarban sem. Nem, ahogy abban a pillanatban rám nézett, ezüst szemeiben zavar és düh.

Egy percig csak bámult, aztán felsóhajtott. – Egy szót sem fogtál fel abból, amit elmondtam, ugye? – kérdezte halkán, és behunyta a szemét.

– Nem félek – feleltem, de ez hazugság volt: rettegtem Mabtól és a Téli Udvartól, amely az utazás végén várt. De úgy gondoltam, ameddig Ash velem van, minden rendben van.

– Bosszantóan makacs vagy – mondta Ash, és a hajába túrt. – Nem tudom, hogyan védhetnék meg, ha semmi önvédelmi hajlandóság nincs benned.

Odaléptem szorosan mellé, a kezemet a mellére fektettem. Éreztem, ahogy a szíve lüktet a ruhája alatt.

– Megbízom benned. – Lábujjhegyre álltam, így az arcunkat már csak centiméterek választották el egymástól, és végigsimítottam a hasán. – Tudom, hogy megtalálsz a módját.

A lélegzete elakadt, mohón pillantott rám.

– A tűzzel játszol, ugye tudod?

– Hát ez fura, hiszen te egy jégherce... – Nem mondhattam végig, mert Ash lehajolt és megcsókolt. A nyaka köré fontam a karjaimat, ő a derekamat ölelte, és néhány pillanatig nem éreztem a hideget.

A KÖVETKEZŐ REGGELEN MÁR ISMÉT távolságtartó volt, visszahúzó-dó, és alig szólt hozzám, bármennyire is próbáltam szóra bírni. Azon az éjszakán elértük a Téli Udvar föld alatti palotáját, és Mab szinte azonnal elbocsátott a színe előtt. Egy szolga mutatta meg a szálláso-mat, és ott ücsörögtem a kicsiny, hideg szobácskában, arra várva, hogy Ash újra rám találjon.

Ő azonban nem tért vissza a királynővel való találkozásáról, és több óra várakozás után végül kimerészkedtem a Téli Udvar termei-be, hogy megkeressem. Ekkor találtam rá Tiaothinra, vagyis inkább ő talált rám a könyvtárban, ahol megkergetett egy Lánco-s Jacket, aki viszont engem követett. Miután Tiaothin megszabadult az óriásszel-lemtől, elmondta, hogy Ash herceg már nincs a palotában, és senki nem is tudja, mikor tér vissza.

– De hát Ash már csak ilyen – mosolygott rám egy polc tetejéről.
– Szinte soha nincs az udvarnál. Egy pillanatra látod, aztán *huss*, már el is tűnt néhány újabb hónapra.

De miért tűnne el Ash csak így? Ezen töprengtem, immár ezredszerre. Legalább azt megmondhatta volna, hogy hová megy, és mikor jön vissza. Nem kellett volna bizonytalanságban hagynia.

Hacsak nem szándékosan kerül el. Hacsak nem volt minden, amit mondott, a csókunk, az érzések a hangjában, a tekintetében, minden, minden hazugság. Hacsak nem azért mondott és tett mindent, hogy engem idecsaljjon a Téli Udvarba.

– El fogsz késni – dorombolta Tiaothin, visszarántva engem a jelenbe. Ragyogó macskaszemeit le sem vette rólam. – Mab nem szereti, ha megvárják.

– Persze – feleltem halkán, felrázva sötét töprengésemből. *Valóban, audienciára kell mennem a Téltündérek Királynője elé.* – Csak adj egy percet, hogy átöltözzek!

Vártam, de Tiaothin nem mozdult. Rámeredtem.

– Egyedül szeretnék öltözni, ha lehet.

Tiaothin kuncogott, megrázkódott, és máris loncsos fekete kecskévé változott, aztán kiszökellt a szobából. Becsuktam az ajtót és nekitámaszkodtam. A szívem vadul dobogott. Mab látni akar. A Téli Udvar úrnője végre hívat.

Reszketve eltoltam magam az ajtótól, és a komódhoz léptem, amelynek a tetején jégtükör csillogott.

A képmásom visszanézett rám, a jég repedései által kissé eltorzítva. Néha még mindig nem ismertem magamra. Egyenes szőke hajam a szoba félhomályában szinte ezüstszínt nyert, a szemeim túl nagyoknak tűntek az arcomhoz viszonyítva. És volt még más is, számtalan apró

részlet, amelyeket nem ismertem fel, de amelyek elárulták, hogy nem vagyok ember, hogy olyasmi vagyok, amitől félni kell. És persze ott volt a leginkább látványos különbség: a fejem két oldaláról hegyes fülek meredeztek, látványosan emlékeztetve, mennyire nem vagyok hétköznapi.

Elkaptam a tekintetemet a tükörről, és a ruháimra néztem. Melegek és kényelmesek voltak, de valami azt súgta, nem jó ötlet melegítőben és buggyos pulcsiban járulni a Téli Udvar úrnője elé.

Nagyszerű. Perceken belül találkozom a Téltündérek királynőjével. Mit vegyek fel?

Behunytam a szemem, úgy próbáltam összegyűjteni a bűbajomat, hogy átalakítsam a ruháimat. Semmi sem történt. Az a hatalmas energialöket, amit a Vaskirályal szemben állva szívtam magamba, elfakult, és immár a legegyszerűbb illúziót sem voltam képes megteremteni. És nem azért, mintha nem próbáltam volna. Viszsaemlékezve a Kacortól, a tündér-macskától vett első leckéimre Sohaföldön, megpróbáltam láthatatlanná válni, a cipőimet lebegtetni, és tündértüzet gyújtani. Sikertelenül. Még csak nem is éreztem a bűbájt, habár tudtam, hogy mindenhol körülvesz. A bűbáj az érzelmekből táplálkozik, és minél vadabb, szenvedélyesebb az érzelem – düh, vágy, szerelem –, annál egyszerűbb megragadni. Mégsem fértem hozzá úgy, mint régen. Úgy tűnt, ismét a régi, varázstalan Meghan Chase lettem. Hegyes fülekkel.

Furcsa dolog ez. Hosszú évekig azt sem tudtam, hogy félig tündér vagyok. Alig néhány hónapja, hogy a tizenhatodik születésnapomon a legjobb barátom felfedte, hogy ő valójában Robin pajtás, a hírhedt Puck, a Szentivánéji álomból, a kisöcsémet, Ethant tündérek rabolták el, és nekem kellett őt megmentenem, ó, és mellel a Nyártündérek királyának, Oberonnak a félemler lánnya vagyok. Eltelt egy kis

idő, mire hozzászoktam mind a tudathoz, hogy féltündér vagyok, mind ahhoz, hogy képes vagyok használni a bűbájt, a tündérvarázst a saját céljaimra. Nem mintha jól ment volna a dolog – Kacor véleménye szerint velem dolgozni „szívás” volt –, de nem ez volt a lényeg. Azelőtt még csak nem is hittem a tündérekben, és most, hogy a varázsom eltűnt, mégis olyan volt, mintha hiányzott volna belőlem valami.

Sóhajtván kinyitottam a szekrényt, farmert, fehér inget és egy hosszú fekete kabátot vettem elő. Olyan gyorsan rántottam őket magamra, ahogy csak tudtam, hogy elkerüljem közben a fagyhalált. Átfutott az agyamon, hogy nem kellene-e mégis valami ünnepegyesebbet felvennem, például estélyit, de letettem róla. A Téltündérek megvetik a formalitásokat, és jobb az esélyem a túlélésre, ha megpróbálok beilleszkedni.

Amikor kinyitottam az ajtót, Tiaothin, immár se nem kecske, se nem macska, rám bámult, és úgy vigyorgott, hogy kivillantak a fogai.

– Erre tessék! – sziszegett, és behátrált a jégfolyosóba. Sárga szemei mintha lebegtek volna a sötétben. – A királynő vár.

KÖVETTEM TIAOTHINT A SÖTÉT, KANYARGÓS folyosókon át, és igyekeztem csak előrenézni. A szemem sarkából mégis meg-megpillantottam a Téli Udvar árnyékos zugaiban bujkáló rémisztő lények némelyikét.

Egy cingár mumus úgy kucorgott egy ajtó mögött, akár egy hatalmas pók, sovány, sápadt arca a résen át látszott. Egy természetes fekete kopó világító szemekkel, teljesen némán követett bennünket, amíg Tiaothin rá nem fújt: akkor eltakarodott. Két goblin és egy cápafogú vörös sapkás egy sarokban ücsörögve kockázott apró

csontkockákkal. Amikor melljük értem, veszekedésben törtek ki: a goblinok a vörös sapkásra mutogattak, és magas, éles hangon azt kiabálták: Csaló, csaló! Nem néztem vissza, de mögöttem sikoly halatszott, aztán valami cuppanó hang, és csontok reccsenése. Megborzongtam, és követtem Tiaothint, aki befordult egy sarkon.

A folyosó véget ért, és elénk tárult egy tágas terem, a mennyezetéről jégcsapok lógtak, mint megannyi ragyogó csillár. Lidércfények és tündértűz-gömbök úszkáltak közöttük, fényük töredezett szilánkokban vetült a falakra és a padlóra. A padló maga ködlő jég volt, a leheletem felhővé vált a levegőben, ahogy beléptem. Jégoszlopok tartották a mennyezetet, átlátszó kristályként ragyogva, tovább szórva a teremben táncoló szédítő fényeket és színeket. Sötét, vad zene visszhangzott: egy embercsoport játszott a sarokban felállított színpadon. A rémítően sovány zenészek üveges szemmel nyiszatolták csodálatos hangszereiket, hajuk hosszan hullott a vállukra, mintha évek óta nem vágták volna le. Mégsem tűntek dühösnek vagy bánatosnak: zombiszerű lázban játszottak, és mintha nem is látták volna nem emberi közönségüket.

A teremben több tucat Téltündér ödöngött, mindegyik mintha egyenesen egy rémálomból lépett volna ki. Ogrék, vörös sapkások, goblinok, sprigganek, koboldok, púkák, manók és más tündérek, akiket még csak meg sem tudtam nevezni, fel-alá sétálgattak a hullámzó sötétben.

A tekintetemet végigfuttattam a termen, kerestem a kócos fekete hajzatot és ezüst szemeket. A szívem elnehezült. Ash nem volt ott.

A terem távolabbi felén egy jégtrónus lebegett a levegőben, hideg fénnel ragyogva. Azon a trónuson ült, hatalommal telve, mint egy óriási gleccser, Mab, a Téli Udvar királynője.

A Télkirálynő megjelenése mehökkentően dísztelen, egyszerű volt. Oberon udvarában a riválisa, Titánia, a Nyárkirálynő mellett láttam őt, aki szintén szép volt, azonban szépsége mögött gonosz felsőbbrendűség rejlett. Titánia is dühös volt rám, amiért Oberon lánya voltam, és egyszer meg is próbált szarvassá változtatni, tehát ő sem volt a kedvencem. Habár egymás tökéletes ellentettjei voltak, mégis mindkét királynő hihetetlen hatalommal bírt. Titánia maga volt a nyári vihar, szépséges, halálos, aki kész egy villámmal halálra sújtani azt, aki felbosszantja. Mab maga volt a tél leghidegebb napja, amikor minden mozdulatlan és halott, amikor mindent markában tart a kegyetlen jég, amely egyszer már megölte a világot, és megölheti újra.

A királynő a trónuson pihent, nemesi származású tündérektől – sidhe-ektől – körülveve, akik mind drága, divatos ruhákban pompáztak: ropogós fehér vászonöltönyökben és hajszálcsíkos Armani-ban. Amikor utoljára láttam Oberon udvarában, Mab egy lobogó fekete ruhát viselt, amely úgy vonaglott, mintha eleven árnyakból varrták volna össze. Ma fehérbe öltözött, fehér nadrákosztümbe, elefántcsontszín túsarkúba, még a körmeit is opálfehérre festette. Sötét haját elegánsan feltűzték. Mélységes fekete szeme olyan volt, akár a csillagtalan éjszaka. Felpillantott, és észrevett engem, halvány szederajka lassan mosolyra húzódott.

A hátamon végigfutott a hideg. A tündérnép nem sokat törődik a halandókkal. Az emberek csak játékszerek, amelyeket elhasználnak, majd eldobnak. Ez mind a Nyári, mind a Téli Udvarban így van. Akármennyire is féltündér voltam, és Oberon lánya, most mégis egyedül álltam egy, az apám ősi ellenségeivel teli udvarban. Ha felbosszantom Mabot, ki tudja, mit fog tenni. Talán fehér nyuszivá változtat, és rám uszítja a goblinokat, habár ez inkább Titániához

illene. Volt egy olyan érzésem, hogy Mab ennél sokkal rémesebb és örültebb dolgokat is ki tud találni, ez pedig megijesztett.

Tiaothin átügyeskedte magát a Tél-tündérek tömegén, akik nem igazán törődtek vele. A legtöbben engem figyeltek, ahogy követtem a púkalányt, és a szívem a torkomban dobogott. Szinte éreztem az éhes pillantásokat, grimaszokat, a tarkómra szegeződő tekinteteket, de ügyeltem rá, hogy a fejemet felemelve magabiztosan lépkedjek. A félelemnél mi sem vonzza inkább a tündéreket. Egy markáns vonású nemestündér elkapta a pillantásomat, és rám mosolygott, az én szívem pedig fájdalmasan összeszorult. Ashre emlékeztetett, aki azonban nem volt ott, aki egyedül hagyott ebben a szörnyudvarban.

A Télkirálynő felől áradó hideg egyre elviselhetlenebb lett, ahogy közeledtünk hozzá, és nemsokára már olyan dermesztő volt, hogy fáj a lélegzetvétel. Tiaothin elérte a trónt, és meghajolt előtte. Én utánoztam, és csak a számat erősen összeszorítva tudtam megakadályozni a fogam vacogását. A Tél-tündérek összegyűltek mögöttünk, lélegzésük nesztét és suttogó beszélgetésüket hallva libabőrös lettem.

– Meghan Chase – szólalt meg a királynő reszelős hangon, és ettől égnek állt a hátamon a szőr. Tiaothin visszavonult, és eltűnt a tömegben, immár valóban egyedül hagyva engem. – Milyen remek, hogy csatlakozol hozzánk.

– Részemről a megtiszteltetés, úrnőm – válaszoltam, minden akaratérőmmel arra összpontosítva, hogy ne remegjen a hangom. Valami reszketegség mégis hallatszott benne, és nemcsak a hideg miatt. Mab jókedvűen mosolygott, és hátradőlve méregetett hűvös, fekete szemével. Néhány pillanatra csend ereszkedett ránk.

– Nos. – A királynő ütemesen kopogni kezdett a körmével, amittől összeresztentem. – Most úgy gondolod, nagyon okos vagy, igaz, Oberon lánya?

– Pa... Parancsol, úrnőm? – dadogtam, és jeges kéz markolta meg a szívemet. Ez nem kezdődött jól. Egyáltalán nem.

– Hát nem vagy az – folytatta Mab, és türelmesen mosolygott rám. – De az leszel. Ne feledd ezt! – Előrehajolt, immár egyáltalán nem nézett ki embernek, és én küzdöttem a késztetéssel, hogy sikoltozva rohanjak el a trón elől. – Hallottam a cselekedeteidről, Meghan Chase – mondta összeszűkülő szemekkel. – Úgy vélted talán, hogy nem jutnak a tudomásomra? Csalással vetted rá a Téli Udvar hercegét, hogy kövessen a Vasbirodalomba. Elérted, hogy megküzdjön az ellenségeddel. Olyan alkut kötöttél vele, amelybe csaknem belehalt. A kedves fiam kis híján örökre elveszett, miattad. Mit gondolsz, hogyan érzek most?

Mab mosolya ragadozó vigyorra szélesedett, és az én gyomrom görcsbe rándult félelmemben. Mit tesz velem? Jégbe zár? Megfagyaszt belülről? Kihűti a véretem, hogy soha fel ne melegedhessek újra, akármit is veszek magamra, vagy akármilyen forró helyre megyek? Megremegtem, azonban ekkor észrevettem, hogy a levegő vibrál köztünk, mint nagy hőségben szokott. Mab átította bűbájjal, hogy manipulálja az érzelmeimet, hogy elképzeltesse velem a lehető legrosszabb sorsot. Nem is kellett megfenyegetnie vagy bármit mondania: én magam is kiválóan megrémítettem magamat.

Egy tiszta pillanatban eszembe jutott, hogy vajon Ash is ezt tette-e velem: hogy így érte-e el azt, hogy belézeressek. Ha Mab képes volt effélére, a fiai biztosan örökölték ezt az adottságát. Vajon az Ash iránti szerelmem nem más, mint valamiféle bűbáj?

Meghan – most nincs itt az ideje, hogy ezen töprengj!

Mab engem figyelt, itta magába a reakcióimat. Még mindig reszkettem félelmemben, de kezdtem sejteni, mire készül a királynő. Ha elveszítem a hidegvéretem, és kegyelemért könyörgök, egykettőre

tündéralkut köt velem, mielőtt még rájönnek, mibe csöppentem. A tündérek között az ígéret halálosan komoly dolog, és nem fogom hagyni, hogy Mab belekényszerítsen valami olyan fogadalomba, amit azonnal meg is bánnék.

Mély lélegzetet vettem, hogy összeszedjem a gondolataimat, hogy amikor választ adok a Téltündérek Királynőjének, ne kezdjek összevissza hablatyolni, mint egy kétéves.

– Bocsáss meg nekem, Mab királynő! – kezdtem, gondosan megválasztva a szavakat. – Nem akartam kárt okozni sem neked, sem a tieidnek. Szükségem volt Ash segítségére, hogy megmenthessem az öcsémet a Vaskirálytól.

A Vaskirály említésére a Téltündérek mocoogni és morgolódni kezdtek mögöttem, óvatosan jobbra-balra nézve. Éreztem, hogy taréjok emelkednek meg, fogak villannak ki, karmok csusszannak elő. A hétköznapi tündérek számára a vas halálos mérge volt, amely kiszívta varázserejüket, és égette a húsukat. Egy teljes, vasból való királyság gondolata rettentő volt a számukra, és egy uralkodóé, akit Vaskirálynak hívnak, felért a szentségtöréssel. Átfutott az agyamon és elégedettséggel töltött el a gondolat, hogy a tündérvilág mumusai lettek a vastündérek, és visszanyeltem egy diadalmas mosolyt.

– Azt mondanám, hazug leány vagy – mondta Mab nyugodtan –, ha nem hallottam volna éppen ugyanezt a saját fiam szájából. Nyugodj meg, a Vaskirály alattvalói nem jelentenek fenyegetést a számunkra. Ash és a fivérei ebben a percben is kutatják őket a birtokainkon. Ha efféle szörnyeteget találunk a határainkon belül, levadásszuk és elpusztítjuk.

A megkönnyebbülés hulláma öntött el, de nem Mab nyugtatása miatt. Ash úton volt. Jó oka volt tehát, hogy ne tartózkodjon az udvarnál.

– És mégis – Mab tekintetétől újra görcsbe ugrott a gyomrom –, képtelen vagyok elképzelni, hogyan maradhattál életben. Talán a Nyártündérek szövetségben állnak a vastündérekkel, együtt szövök a terveiket a Téli Udvar ellen. Ez rémesen mulatságos lenne. Vagy nem, Meghan Chase?

– Nem – feleltem halkán. Lelki szemeim előtt megjelent a Vaskirály, amint meghátrált, amikor a szívébe döftem a nyilat, és ökölbe kellett szorítanom a kezemet, hogy megfékezzem a remegését. Még mindig láttam a fájdalmában vonagló Masinát, és éreztem a bőröm alatt valami hideget és kígyószerűt kanyarogni. – A Vaskirály ugyanúgy elpusztította volna a Nyári Udvar is, mint a Télit. Azonban halott. Megöltem.

Mab szeme fekete csíkká szűkült. – És azt akarod, hogy elhiggyem, hogy te, egy félelmes, akinek semmi varázsereje nincs, megölte a Vaskirályt?

– Higgs neki! – csendült fel egy új hang. A gyomrom még egyet tekeredett, a szívem a torkomba szökött. – Ott voltam. Láttam, mi történt.

Körös-körül hangok hallatszottak, és a Téltündérek sorai úgy váltak szét, mint a hullámok. Nem bírtam megmozdulni. A földbe gyökerezett a lábam, a szívem a torkomban dobogott, mert Ash herceg sudár, tiszteletet parancsoló alakja vonult be a terembe.

Megremegtem az idegességtől. Ash külsőre olyan volt, mint mások: sötét szépség feketében és szürkében, sápadt arca élesen elütött hajától és ruháitól. Kardja, amelynek hüvelye jeges-kéken derengett, az oldalán függött.

Annyira megkönnyebbültem, hogy látom, hogy mosolyogva tettem felé egy lépést – de jeges tekintete megállított. Zavartan megtorpantam. Talán nem ismer meg. A szemébe néztem, és vártam,

hogy ellágyuljon az arca, és megjelenjen rajta az a mosoly, amelyet annyira szerettem. De ez nem történt meg. Fagyos tekintete átsöpört rajtam, csak egyetlen rövid, érdektelen pillantásra méltatott, aztán megkerült, és továbbment a királynő elé. A döbbenet fájdalmasan nyilallt belém; talán csak megjátssza magát az úrnő előtt, de akkor is köszönhetett volna. Megjegyeztem magamban, hogy ha egyedül leszünk, jól leszidom ezért.

– Ash herceg – dorombolt Mab, amikor a fia fél térdre ereszkedett a trónszék előtt. – Hát visszatértél. A fivéreid veled jöttek?

Ash felemelte a fejét, de mielőtt válaszolhatott volna, valaki közbevágtott.

– Legifjabb fivérünk szinte elszökött tőlünk, hogy mielőbb a színed elé járulhasson, Mab királynő – szólalt meg egy magas, tiszta hang mögöttem. – Ha nem tudnám, hogy nem így van, még úgy vélném, nem kívánt a jelenlétünkben szólni hozzád.

Ash felemelkedett, az arca gondosan kifejezéstelenre igazítva. A terembe két újabb alak lépett be: a tündérek úgy rebbentek szét előlük, mint a madarak. Ashhez hasonlóan vékony, hosszú kardot viseltek, és a tartásuk is nemesi vérré vallott.

Az első, aki beszélt, alkatra Ashre hasonlított: magas, kecses és tiszteletet parancsoló. Vékony arca volt, hegyes álla, fekete haja tüskékben meredezett a fején. Hosszú, fehér ballonkabátot viselt, egyik hegyes fülében arany fülbevaló csillogott. A tekintetünk összeakadt, amikor elsietett előttem. Jégkék szeme úgy csillogott, mint a gyémánt, az ajka lusta, gúnyos mosolyra húzódott.

A második fivér magasabb volt az első kettőnél, inkább kecses, mint karcsú. Hosszú, hollófekete haja derékig érő lófarokba volt kötve. Egy hatalmas szürke farkas kísérte, amely keskeny, fenyegető borostyánszín szemekkel figyelte az őket körülvevőket.

– Rowan – mosolygott Mab az első hercegre, amint azok ketten Ashhez hasonlóan meghajoltak előtte. – Sage. Mindhárom fiam idehaza van végre. Milyen híreket hoztok a számomra? Megtaláltátok a vastündéreket a határainkon belül? Elhoztátok nekem apró, mérgező szívüket?

– Királynőm! – A legmagasabb szólalt meg, a legidősebb: Sage. – Határtól határig mindenhol felvertük Tír Na Nóg földjét, a Jégfennsíktól a Fagyott Mocsáron át a Törtüveg Tengerig, de nem leltünk semmiféle vastündért, amiről a testvérünk beszélt.

– Tudni szeretném, vajon kedves öcsénk, Ash nem túlzott-e egy kicsit – szólalt meg Rowan. A hangja illett az arcán ülő gunyoros mosolyhoz. – Minthogy a vastündérek légiói csak úgy eltűntek a semmibe.

Ash unott pillantást vetett Rowanre, de én éreztem, hogy a vér az arcomba szökik.

– Az igazat mondtam – bukott ki belőlem, és egyszerre minden szem rám szegeződött. – A vastündérek valóságosak és léteznek. Ha nem veszitek komolyan őket, előbb pusztultok el, mint hogy megértenétek, mi történik veletek.

Rowan összehúzott szemmel, baljósan rám mosolygott.

– És miért törődik azzal Oberon félvér lánya, hogy a Tél-tündérek élnek-e vagy halnak?

– Ebből elég! – csattant fel Mab. A királynő felállt, és egy kegyintéssel elbocsátotta a teremben összegyűlt tündérnépet. – Menjete! Mindannyian. Hagyjatok magamra a fiaimmal!

A tömeg eloszlott – kiosontak, kicsusszantak, kimasíroztak mind. Én tétováztam, próbáltam elkapni Ash pillantását, nem tudva eldönteni, hogy én is meg vagyok-e híva a beszélgetésre. Végső soron én is tudok a vastündéerekről. Amikor azonban magamra vontam a

figyelmét, a jégherceg csak egy unott, ellenséges tekintettel válaszolt, és összehúzta a szemét.

– Nem hallottad talán a királynőt, félvér? – kérdezte hidegen, és a szívem apró csomóvá húzódott össze. Tátott szájjal bámultam rá, el sem akartam hinni, hogy valóban Ash szól hozzám, de ő ugyanazzal a könyörtelenséggel folytatta. – Nem kívánjuk a jelenlétedet. Távozz!

Dühös könnyek csípték a szememet. Előreléptem.

– Ash...

Szikrázó szeméből a tiszta gyűlölet villámai lövelltek felém.

– Félvér, a megszólításom Ash *úrfi* vagy *Felséged*. És nem emlékszem, hogy engedélyt adtam volna, hogy megszólíts. Ha legközelebb elfelejted, hol van a helyed, a kardommal foglak emlékeztetni rá, ezt ne feledd!

Elfordult, és egyetlen rideg, durva intéssel elbocsátott. Rowan kuncogott, Mab hűvös érdeklődéssel figyelt a trónszékből.

A torkom összeszorult, könnyáradatom kitöréssel fenyegetett. Reszketve az ajkamba haraptam, nehogy valóban elszabaduljon. Nem fogok sírni. Nem sírhatok Mab, Rowan és Sage előtt. Erre vártak mind, láttam az arcukon, ahogy figyeltek. Nem mutathattam gyengeséget a Téli Udvar előtt, ha túl akartam élni ezt.

Különösen most, hogy Ash maga is a szörnyek egyikévé vált.

Minden méltóságomat összeszedve meghajoltam Mab királynő felé.

– Ez esetben bocsásson meg, Felséged! – mondtam, és a hangom csak alig remegett. – Magára hagyom önt a fiaival.

Mab biccentett, és Rowan gúnyosan, eltúlozva meghajolt felém. Ash és Sage tudomást sem vett rólam. Sarkon fordultam, és felemelt fejjel kimentem a trónteremből, a szívemen lépésről lépésre mélyült a hasadás.

MÁSODIK FEJEZET

A vallomás

Amikor felébredtem, a szobában világos volt, hideg sugarak áradtak be az ablakon. Az arcom forró volt, ragadós, a párnám vizes. Egy áldásos pillanatig nem tudtam felidézni a tegnap este történeteket, aztán, mint egy fekete hullám, az emlék visszatért.

Újra könnyek csípték a szememet. A fejemre húztam a takarót. Az éjszaka nagy részét a párnámba zokogva töltöttem, hogy fojtott hüppögésem ne hallja meg valaki a folyosón.

Ash kegyetlen szavai a szívembe döftek. Még most is alig bírtam elhinni, hogy úgy viselkedett a trónteremben, mintha csak valami féreg lennék a csizmája alatt, mintha valóban undorodna tőlem. Reménykedtem, vágyakoztam a visszaérkezésére, és most ezek az érzések görbe szögként karmolástak belülről. Elárulva éreztem magam, mintha minden, amin együtt keresztülmentünk a Vaskirály udvarába menet, csak komédia lett volna, a cseles Jégherceg taktikája, hogy a Téli Udvarba csaljon. Vagy egyszerűen csak belefáradt, hogy rajta lógok, és továbblépett. Egy újabb emlékeztetés arra, mennyire szeszélyesek és szívtelenek tudnak lenni a tündérnépek.

Abban a magányos és zavart pillanatban Puck társaságára vágytam. Bárcsak velem lenne a gondtalan, ragadós mosolyú Puck, aki mindig meg tudott nevetetni. Emberként Robbie Goodfell, a szomszédom és a legjobb barátom volt, mindenem megosztottunk, mindent együtt csináltunk. Persze végül kiderült, hogy Robbie Goodfell tulajdonképpen nem más, mint Robin pajtás, a hírhedt Puck a Szentivánéji Álomból, és Oberon utasításait követte, amikor megvédett a tündérvilágtól. Aztán megszegte a királya parancsait, amikor elkísért Sohaföldre, hogy megkeressük Ethant, majd újra, amikor elszöktem a Nyári Udvarból, és Oberon őt küldte, hogy vigyen vissza. A hűségéért drága árat fizetett, amikor a Masina katonáival vívott csatában Vírus meglötte, csaknem meg is ölte. Hátra kellett hagynunk őt, egy driád fájának védelmében, hogy felgyógyuljon, és ezért a döntésért még mindig mardosott a bűntudat. A szemembe friss könnyek szöktek, ahogy felidéztem. Puck nem halhatott meg! Ahhoz túlságosan hiányzott.

Kopogtak az ajtómon. Felijedtem.

– Meghaaaaan – hallottam Tiaothin, a púkalány éneklő hangját.
– Éééébredj! Tudom, hogy ott vagy. Nyisd ki az ajtóóóóó!

– Menj innen! – kiáltottam ki, és megtöröltem a szememet. Nem megyek ki, érted? Nem vagyok jól.

Na persze, ez csak jobban felcsigázta. A kopogtatásból kaparászás lett, amibe még a fogam is belesajdult, a lány hangja pedig csak mélyebbé, követelőzőbbé vált. Tudtam, hogy egész nap is képes lenne ott ücsörögni, az ajtót kaparni és nyafogni, úgyhogy inkább kiugrottam az ágyból, végigmasíroztam a szobán, és feltéptem az ajtót.

– Mi van? – mordultam rá. A púka pislantott, végignézett kócos hajamon, könnyemaszatos, duzzadt arcomon, csillogó orromon, aztán

mindentudó mosolyra húzta a száját. Feldühödtem. Ha csak azért jött, hogy cukkoljon, nagyon rossz időpontot választott.

Hátraléptem, hogy becsapjam az orra előtt az ajtót, ő azonban még idejében bevetődött a szobába, és kecsesen felpattant az ágyamra.

– Hé! A francba, Tiaothin! Kifelé innét! – Hiába veszekedtem, a púka vidáman ugrálni kezdett a matracon, éles karmaival lyukakat szaggatva a takarókba.

– Meghan sze-reel-meeees – dalolta, amitől a szívem megállt egy pillanatra. – Meghan sze-reel-meeees, Meghan és Aaaash, mindig együtt jár...

– Tiaothin, hallgass! – Becsaptam az ajtót, és elindultam felé, le sem véve róla a szememet. A púka kuncogott, és leült törökülésben a párnámra. Aranyos zöld szeme csibészesen csillogott.

– Nem vagyok szerelmes Ashbe – közöltem, és összefontam a karomat. – Nem hallottad talán, hogy úgy beszélt velem, mintha csak egy darab szemét lennék? Ash egy szívtelen, arrogáns gazfickó, és én utálok!

– Hazug! – vágta rá a púka. – Hazug, hazug ember! Láttam a szemedet, amikor belépett. Ismerem ezt a nézést. Te fülig beléestél. – Tiaothin vigyorogva billegette az egyik fülét, én pedig megbor-zongtam. A lány úgy vigyorgott rám, hogy kivillantak a fogai. – De igazán nem a te hibád. Ash egyszerűen ilyen. Semmiféle buta halandó nem tud úgy ránézni, hogy *ne* essen azonnal fülig bele. Mit gondolsz, hány szívet tört már össze eddig?

A kedvem még inkább elkomorult. Azt gondoltam, különleges vagyok. Azt gondoltam, Ash érzett irántam valamit, még ha csak egy egészen kicsi valamit is. Most azonban rájöttem, hogy valószínűleg nem voltam más, mint egy újabb ostoba emberlány Ash hódolójának hosszú sorában.

Tiaothin ásított, és kényelembe helyezte magát a párnáimon.

– Most szólok, hogy ne pocskold az idődet elérhetetlen álmok kergetésére! – dorombolta összehúzott szemmel. – Amellett – folytatta – Ash mást szeret. Hosszú, hosszú ideje már. Sosem felejtette el.

– Ariella – suttogtam.

A púka meglepődött.

– Mesélt neked róla? Nahát. De akkor tudhatnád, hogy Ash sosem fog beleszeretni egy egyszerű félemler lányba, hiszen Ariella volt a Téli Udvar legszebb nemestündérje. Soha nem árulná el az emlékét, akkor sem, ha a törvény nem állna az útjába. Te is tudod, mi a törvény, nem?

Nem tudtam semmit semmiféle törvényről, de nem is érdekelt. Az volt az érzésem, a púka alig várja, hogy megkérdezzem, azonban nem akartam belemenni a játékába. Csakhogy Tiaothin eltökéltnek tűnt, és zökkenőmentesen folytatta.

– Te Nyár vagy. Mi Tél vagyunk. A törvény ellen való, hogy ez a kettő valaha is összetartozzon. Nem mintha sokan próbálkoznának, de néha van a Nyári Udvarban, akit fejbe talál egy hullócsillag, és belezúg egy Téltündérbe, vagy fordítva. Mindenféle bajok vannak ezzel. A Tél és a Nyár nem egymásnak lett teremtve. Ha rájönnek ezekre, a magas rangú urak megkövetelik, hogy az érintettek tagadják meg a szerelmüket. Ha nem engedelmeskednek, kitagadják őket, ki egyenesen az emberi világba mindörökké, hogy ott folytassák a botrányos viszonyt... feltéve, ha nem végzik ki őket ott helyben. Szóval láthatod – mondta még, végig rám szegezve metsző pillantását –, Ash sosem árulná el a királynőjét és udvarát egy ember miatt. A legjobb lesz, ha elfelejted őt. Talán találsz magadnak egy butácska emberfiút a halandók között, mármint ha Mab valaha elereszt.

Addigra már olyan nyomorultul éreztem magam, hogy ha kinyitottam volna a számat, vagy sikoly, vagy sírás tört volna ki belőlem. Sav égette a torkomat, a szemem bedagadt. Ki kellett szabadulnom onnan, el Tiaothin brutális igazságai elől, mielőtt darabjaimra hullok.

Az ajkamba haraptam, hogy visszatartsam kicsordulni kész könyneimeket, és kimenekültem a Téli Udvar termeibe.

Majdnem hasra estem egy goblinban, aki rám sziszegett és a fogait vicsorgatta: csorbult agyarain fény derengett a homályban. Bocsátnatkérést mormolva elsiettem. A folyosón egy magas hölgy lebegett, szellemfehér ruhában. A szeme vörös volt és duzzadt, és gyorsan befordultam egy sarkon, hogy elkerüljem.

Ki kellett jutnom. Ki, a tiszta hidegbe, csak néhány percre, mielőtt megbolondulok. A sötét folyosók és zsúfolt termek klausztrofóbiássá tettek. Tiaothin egyszer megmutatta az utat: egy hatalmas, faragott, dupla ajtó, az egyik fele nevető arcot ábrázol, a másik rémes vicsort. Magamtól hiába kerestem, nem találtam meg. Gyanítottam, hogy Mab megbűvölte, hogy rejtőzzön el, vagy az ajtó maga játszott velem örült bújócskát – a tündérek földjén az ilyesmi előfordul. Dühítő volt. A hálósobám ablakából láthattam a csillogó hóval borított várost, azonban soha nem juthattam el oda.

Zörgést hallottam magam mögül, és amikor megfordultam, egy csapatnyi vörös sapkást láttam a folyosón, ragyogó sárga szemükben az éhség és a düh lángjai égtek. Nem láttak még meg, de amint megpillantanak, egyedül, távol a szobám biztonságától... a vörös sapkások *mindig* éhesek. Összeszorult a szívem a félelemtől, és sietve befordultam egy újabb sarkon...

És ott állt a síkos folyosó túloldalán: a dupla ajtó a nevetős és a vicsorgó arccal, mintha egyszerre gúnyolna és fenyegetne. Most,

hogy megtaláltam, elbizonytalanodtam. Ha kimegyek, vajon visszajutok-e? A palotán túl a Téltündérek tébolyult, rémítő városa terült el. Ha nem jutok vissza, halálra fagyok. Vagy még rosszabb dolog történik.

Izgatott kiáltás csendült. A vörös sapkások megláttak.

Átsiettem a folyosón, igyekezve nem elcsúszni, mert a padló színes jéglapokkal volt kirakva. Egy nádszálvékony, fekete öltönyös inas várt szenvtelenül, fénytelen ősz haja a vállára hullott. Nagy, kerek, tükörszerű szemével pislogás nélkül bámult rám. Nem törődtem vele, hanem megragadtam a vigyorgó arc kilincset, és megrántottam. De az nem nyílt ki.

– Ki kíván menni, Miss Chase? – kérdezte az inas, kopasz tojásfejét kissé oldalra döntve.

– Egy kicsit – feleltem, még mindig az ajtót feszegetve, amely ekkor dühítő módon elkezdett nevetni rajtam. Nem riadtam meg, hiszen ennél már sokkal furábbakat is láttam, de igazán felbosszantott. – Azonnal visszajövök, ígérem.

Meghallottam a vörös sapkások ujjongó röhögését az ajtó vonításával keveredve, és rúgtam.

– Nyílj ki, te átkozott!

Az inas sóhajtott.

– Miss Chase, nem a megfelelő ajtót inzultálja. – Kinyúlt, és kitérte a vicsorgó ajtószárnyat, amely rám mordult, amikor elfordult a sarokvasain. – Kérem, legyen óvatos a kiruccanása alatt! Az úrnő felettébb rossz néven venné, ha ön, nos, elmenekülne. No, nem mintha ilyesmit forgatna a fejében, ebben biztos vagyok. Hiszen az úrnő védelme az egyetlen, ami miatt nem fagy meg... vagy nem falják fel.

A folyosóra besüvített a jeges szél. Kint sötét és hideg táj várt. Hátrapillantottam a vörös sapkásokra, akik az árnyékban vártak rám

ragyogó, tűhegyes fogakkal teli vigyorral. Megremegtem, és kiléptem a hóba.

Olyan hideg volt, hogy majdnem azonnal vissza is fordultam. A leheletem felhőkben kavargott, jeges levegő marta meztelen bőrrömet: csípett és égetett. Előttem ősi, fagyott tér terült el, a fák, a virágok, a szobrok és szökőkutak mind tiszta jégburokba zárva. Itt is, ott is hatalmas, recés kristályok – némelyik még nálam is magasabb – nyúltak az ég felé. Egy szökőkút szélén fehérbe öltözött tündérek csoportja ücsörgött, hosszú, azúrszín hajuk a hátukon hullámozott. Amikor megpillantottak, tenyerük mögé rejtették gunyoros mosolyukat, és felálltak. A félhomályban kéken derengtek a körmeik.

A másik irányba indultam, bakancsom alatt ropogott a hó, mély nyomokat hagytam magam után. Korábban még csodálkoztam volna rajta, hogyan hullhat a föld alatt hó, de már régen beletörődtem, hogy Tündérföldön semminek sincs értelme. Azt ugyan nem tudtam, hová is tartok, de menni még mindig jobb ötlet volt, mint ácsorogni.

– Hova-hova, félvér?

A hó felkavarodott, és az arcomba csapódott. Hunyorognom kellett. Amikor a vihar alábbhagyott, négy tündérlány vett körül, azok, akik korábban a szökőkútnál üldögéltek. Magasak voltak, elegánsak és szépek, úgy álltak körülöttem, mint halovány arcú, kék hajú farkasok csapata, fagycsókolta ajkuk dühös grimaszba torzult.

– Ó, Jégszeder, igazad volt! – mondta az egyik, és úgy húzta fel az orrát, mintha valami büdöset szagolt volna. – *Valóban* úgy bűzlik, mint egy döglött disznó a nyár közepén. Nem is tudom, hogy képes Mab kiállni.

Ökölbe szorítottam a kezem, hogy megőrizzem a nyugalمامat. Erre nem voltam felkészülve. *Krisztusom, olyan volt, mint a középkorban. Hát sosem lesz vége? Szent ég! Hiszen ezek öreg tündérek, és mégis úgy viselkednek, mint a gimis pomponlányok.*

A csapat legmagasabbika, egy sudár tündér, akinek azúr hajában méregzöld csíkok húzódtak, hideg kék szemmel méregetett, majd közelebb lépett, olyan közel, hogy az már zavart. Nem léptem hátra, és a lány szeme összeszűkül. Egy éve még talán jóindulatú bologatással egyetértettem volna mindennel, amit csak mondanak, csak eresszenek el, de a dolgok azóta megváltoztak. Már nem ezek a lányok voltak a legijesztőbbek, amit láttam. Messze nem.

– Segíthetek? – kérdeztem a legnyugodtabb hangon, amit csak elő tudtam préselni magamból.

Mosolygott. Nem volt szép a mosolya.

– Csak kíváncsi vagyok, hogy a hozzád hasonló félvér hogyan veszi magának a bátorságot, hogy Ash herceghez rangbéliként szóljon. – Szipogott, és undorodva elhúzta a száját. – Ha Mab helyében lettem volna, befagyasztottam volna a torkodat, már csak annyiért is, hogy ránéztél.

– De nem vagy a helyében – feleltem, és álltam a pillantását. – És minthogy én vendég vagyok itt, alig hiszem, hogy az úrnőnek tetszene, akármit is tervezel ellenem. Szóval miért nem teszünk egymásnak egy szívességet, és nézzük levegőnek egymást? Ez sok gondot megoldana.

– Nem érted, te félvér? – most Jégszeder lépett elő, és lenézően pillantott rám. – Ha a hercegemre csak ránézel is, az már háború. Attól, hogy *hozzá is szóltál*, egyenesen felfordul a gyomrom. Nem fogod fel, hogy undorodik tőled, és ez így is van rendjén, mert romlott

nyári vér csörgedezik az ereidben, és emberbúzárad a testedből? Tennünk kell valamit ez ellen, nem igaz?

A hercegem? Ezt Ashre mondta? Rábámultam. Nagy volt a kíséretés, hogy beszóljak valami olyasmit, mint „*furcsa, Ash sosem beszélt rólad*”. Hiába viselkedett úgy, mint valami gazdag, elkényeztetett, gonosz lány az iskolából, a pupillátlanná sötétülő szeme emlékeztetett arra, hogy igenis tündér.

– Tehát... – Jégszeder hátralépett, és jóságos mosolyt vetett rám. – A következőt fogjuk tenni. Te, félvér, megígéred nekem, hogy többé még csak a szemedet sem emeled az én drága Ashemre, soha de soha. Ha megszeged az ígéretedet, én kiszedem az engedetlen szemeidet, és nyakláncot csinállok belőlük. Azt hiszem, tisztes üzlet, nem?

A többi lány kuncogott, és a hangjuk valahogy éhesnek tűnt, mint-ha elevenen akartak volna felfalni. Megmondhattam volna Jégszedernek, hogy nem kell aggódnia. Megmondhattam volna neki, hogy Ash utál engem, és nem kell fenyegetnie, hogy távol maradjak a hercegtől. Nem tettem. Ehelyett kihúztam magam, és megkérdeztem:

– És ha szerintem nem az?

Csend borult ránk. Éreztem, ahogy a levegő még jobban lehűl, és felkészültem a robbanásra. Valahol legbelül tudtam, hogy ostobaság kikezdeni egy tündérrel. Valószínűleg szétrúgják a fenekemet, vagy megátkoznak, vagy valami igazán csúf dolgot tesznek velem. Nem érdekelt. Elegendő volt belőle, hogy folyton piszkálnak, hogy a vécébe szaladgálok bőgni. Ha ez a tündértyúk küzdeni akart, hát rajta! Nekem is vannak körmeim.

– Hát, ez szórakoztató. – Egy lágy, magabiztos hang törte meg a csendet egy pillanattal azelőtt, mielőtt elszabadult volna a pokol. Mind összeresztünk, amikor egy magas, karcsú, fehérbe öltözött

tündér öltött alakot a hóból. Hosszú kabátját csattogtatta a szél, arcán dölyfös mosoly fénylett.

– Rowan herceg!

A herceg mosolya még szélesebbre húzódott, és jégkék szeme egészen összeszűkült.

– Bocsássatok meg, lányok! – lépett oda mellém, mire a négy tündérlány hátrált egy lépést. – Nem szeretném tönkretenni a partitokat, de el kell rabolnom a félvért egy kis időre.

Jégszeder a hercegre mosolygott. Már nyoma sem volt az előbbi gyűlölködésének.

– Természetesen, Felség – felelte kedveskedve, mintha éppen valami csodás ajándékot kapott volna. – Ahogy parancsolja. Mi csak társaságként szegődtünk mellé.

Öklendezni lett volna kedvem, de Rowan úgy mosolygott vissza, mintha hinne neki, és a farka vissza sem nézett, csak elsétált.

Amint eltűntek, a herceg mosolya fintorba torzult, és olyan oldalpillantást vetett rám, amitől azonnal visszatért minden éberségem. Lehet, hogy kimentett Jégszeder és a többi hárpia karmai közül, de aligha lovagiasságból.

– Szóval te vagy Oberon félvére – dorombolta, megerősítve a gyanúmat. A tekintete úgy vándorolt fel-alá rajtam, mintha le akarna vetköztetni a szemével, és rettenetesen kiszolgáltatottnak éreztem magam. – Láttalak tavaly az Elízium alatt. Mintha... nem is tudom, magasabb lettél volna.

– Sajnálom, hogy csalódást okoztam – jegyeztem meg fagyosan.

– Ó, nem okoztál csalódást – mosolygott Rowan, és a tekintete megpihent a mellemen. – Egy kicsit sem. – Újra elvagyorodott, és hátralépett, maga után intve engem. – Jöjj, Hercegnő! Sétáljunk! Szeretnék neked megmutatni valamit.

Nagyon nem akartam ezt, de nem tudtam volna miként udvariasan visszautasítani a Téli Udvar egyik hercegét, különösen az után, hogy éppen az imént szabadított meg a falkától. Úgyhogy követtem az udvar másik felébe, ahol a havas tájképet fagyott szobrok díszítették. Az egész furcsa, földöntúli volt. Néhányan büszkén, egyenesen álltak, mások nyomorú félelemben, megtörten, mintha karjukkal próbálták volna védeni magukat. A vonásaik olyannyira valóságosak, életszerűek voltak, hogy beleborzongtam. *A Tél királynőjének ijesztő stílusa van.*

Rowan megállt az egyik szobor előtt, amelyet füstös jégréteg borított. Az áttetsző bevonat alatt alig lehetett kivenni a vonásokat. Rémülten jöttem rá, hogy ez egyáltalán nem szobor. A jégbörtönből egy ember bámult kifelé, a szája félelemsikolyra nyitva, egyik keze maga elé emelve. Kék szeme meredten bámult rám.

Aztán pislogott egyet.

Hátratántorodtam, a torkomban sikoly dagadt. Az ember újra pislogott, és a tekintete könyörgőn kapcsolódott az enyémbé. Láttam, hogy reszketnek az ajkai, mintha mondani szeretne valamit, de a jégben nem bírt mozdulni, csak állt ott fagyottan, kiszolgáltatottan. Azon gondolkodtam, vajon hogyan képes lélegezni.

– Ragyogó, nem? – kérdezte Rowan, és a szobrot csodálta. – Ez Mab büntetése azok számára, akikben csalódnia kellett. Látnak, éreznek, hallanak mindent, ami körülöttük történik, tehát teljesen tudatában vannak a sorsuknak. A szívük ver, az agyuk gondolkodik, de nem öregszenek. Mindörökké meg vannak fagyasztva az időben.

– Hogy kapnak levegőt? – suttogtam a tátogó embert bámulva.

– Nem kapnak – mosolygott Rowan. – Természetesen nem, hiszen orruk-szájuk tele van jéggel. De azért próbálkoznak. Olyasmi ez, mint örökké fuldokolni.

– Ez szörnyű!

A tündérherceg megvonta a vállát.

– Hát, csak annyit mondhatok, hogy ne bosszantsd fel Mabot. – Azzal jelentőségteljesen rám emelte jeges tekintetét, és kényelmesen elhelyezkedett a szobor lábánál.

– Tehát, hercegnő – folytatta –, árulj el nekem valamit, légy oly szíves! – A semmiből előhúzott egy almát, és mosolyogva beleharapott. – Azt hallom, te és Ash elmentetek a Vaskirály birodalmába és vissza. Legalábbis ő ezt állítja. Mondd csak, mit gondolsz a fivéremről?

Megéreztem, hogy hátsó szándék rejlik a kérdés mögött, és karba fontam a kezemet. – Miért akarsz tudni?

– Csak a társalgás kedvéért. – Rowan elővarázsolt még egy almát, és odadobta nekem. Ügyetlenül kapkodtam utána. Rowan vigyorogott. – Lazíts! Egy házimanó idegösszeomlást kapna tőled. Szóval a fivérem úgy viselkedett, mint egy troll, vagy tudta, mi a módi?

Éhes voltam. A gyomrom korgott, és az alma hűvös volt és friss. Mielőtt észrevettem volna, mit csinálok, beleharaptam. Édes, ragacsos lé folyt a számba, és csak halvány kesernyés utóíze volt. – Tökéletes úriember volt – feleltem még teli szájjal, a hangom saját magam számára is idegennek tűnt. – Segített megmenteni az öcsémet a Vaskirálytól. Ez nélküle nem sikerülhetett volna.

Rowan hátradőlt, és lustán mosolygott rám. – Mesélj!

Nem tetszett a mosolya. Valami nem volt rendben. Miért mondom ezt el neki? Próbáltam elhallgatni, megfékezni a nyelvemet, de a szám csak járt tovább, és a szavak akaratom ellenére is kibuggyanak belőlem.

– Az öcsémet, Ethant a Vaskirály rabolta el – mondtam, és rémülten hallottam a saját hadarásomat. – Azért jöttem Sohaföldre, hogy

visszaszerezem őt. Amikor Mab elküldte Asht, hogy elkapjon, én csellemel kényszerítettem bele egy megállapodásba, hogy ha segít megtalálni Ethant, én vele megyek a Téli Udvarba. Beleegyezett, hogy segít, de amikor a Vaskirály birodalmába értünk, abba belebetegedett. Masina Vaslovagjai elfogták. Én belopóztam Masina kastélyába, és egy mágikus nyílvezzővel megöltem őt, megmentettem az öcsémet és Asht, aztán idejöttünk.

A számra tapasztottam a kezem, de ekkor már minden hiábavaló volt. Rowan önelégülten mosolygott.

– Nahát, nahát! – dünnyögte. – Az én kicsi öcsém hagyja magát efféle alkukba csalni, egy gyöngye félvér által, hogy megmentesen egy halandó gyermeket, és majd nem bele is hal. Mennyire nem jellemző Ashre. Hercegnő, mesélj még!

Még mindig a szájamon tartottam a kezemet, akkor is, amikor a szavak megindultak. Rowan nevetett. Leugrott a szobor talapzatáról, és gonosz vigyorral sétált felém. – Ugyan, hercegnő, tudod, hogy nincs értelme ellenállni. Ne tedd még nehezebbé!

Legszívesebben megütöttem volna, csak hogy féltem, ha elveszem a kezemet a számról, elárulok még valamit. Rowan egyre csak közeledett, a vigyora most már egy ragadozóéra hasonlított leginkább. Elhátráltam, de megszedültem és hányinger tört rám. Megbotlottam, alig tudtam megtartani az egyensúlyomat. A herceg pattintott az ujjával, és a talaj a lábam alatt jéggé vált, majd a jég beborította a bakancsomat is, és a helyemre fagyasztott. Rémtuln figyeltem, ahogy a fagy felkúszik a térdemig, és éles csilingeléssel a csípőm felé araszol.

Hideg volt! Reszkettem, a húsomba apró fájdalomtűk szúrtak a ruháimon át. Levegőért kaptam, kétségbeesve próbáltam kiszabadulni, de természetesen lehetetlen volt. A gyomrom görcsbe rándult,

újabb szédítő hányingerhullám öntött el. Rowan hátradőlt, úgy figyelte a küzdelmemet.

– Megállíthatom, ugye tudod? – kérdezte, miközben az almája utóját rágcsálta. – Csak annyit kell tenned, hogy megválaszolsz pár ártatlan kérdést. Nem értem, miért olyan nagy dolog ez, hacsak nincs rejtegetnivalód. Mit akarsz eltitkolni, félvér?

A hideg már elviselhetetlen volt. Az izmaid rángatóztak a csontfagyasztó didergéstől. A karom remegett, a kezem lehullott a szám elől.

– Ash – súgtam, csakhogy abban a pillanatban a jégbörtönöm szétrepedt. Mint a cserepeire törő porcelán, csilingelve potyogott le az ezer éles jégzilánk, csillogva a gyenge fényben. Felkiáltottam, és a jég ölelésétől immár megszabadulva hátraléptem, amikor újabb kecses, sötét alak lépett ki az árnyékok közül.

– Ash! – mosolygott Rowan közeledő fivérére, és a szívem megugrott. Egy pillanatra látni véltem, hogy Ash szeme dühében összeszűkül, de aztán közelebb ért, és rájöttem, hogy semmi sem változott: épp olyan hideg, távoli, unott, mint az előző estén.

– Micsoda véletlen! – folytatta Rowan, az arcán még mindig ott ült az a visszataszítóan önelégült grimasz. – Gyere és csatlakozz hozzánk, öcsém! Éppen rólad beszélünk.

– Mit művelsz, Rowan? – sóhajtott Ash, és hangjában nem csendült más, csak bosszúság. – Mab megmondta, hogy ne zargassuk a félvért.

– Én zargatom? – pislogott Rowan hitetlenkedve. Kék szemét tágra nyitotta, mintha ő lenne maga a megtestesült ártatlanság. – Én nem zaklatok senkit. Éppen egy sziporkázó beszélgetést folytattunk. Nem igaz, hercegnő? Miért nem mondd el neki is, amit épp az imént meséltél el nekem?

Ash pillantása rám villant, és a bizonytalanság árnyékát láttam át-suhanni az arcán. Az ajkaim akaratom ellenére szétnyíltak, és megint a számra csaptam a tenyeremet, hogy megállítsam a kitörni készülő szavakat. Könyörgőn a szemébe néztem, és megráztam a fejemet.

– Ugyan már, hercegő, ne légy félénk! – dorombolta Rowan. – Úgy vettem észre, sok mondanivalód van a mi kedves Ashünkről. Gyerünk, meséld el neki!

Visszabámultam, és azt kívántam, bárcsak megmondhatnám, mit is tegyen magával, de addigra már olyan erősen gyötört a hányinger és a szédülés, hogy minden erőfeszitésemre szükségem volt, hogy talpon bírjak maradni. Ash tekintete megkeményedett. Ellépett mellőlem, majd lehajolt, és felvett valamit a hóból.

Maga elé tartotta: a gyümölcs volt, amit én elejtettem, egyetlen harapás hiányzott belőle, mint Hófehérke mérgezett almájából. Csakhogy immár nem alma volt, hanem egy nagy, foltos mérges gomba, húsos belseje csontfehér. Görcsös öklendezés tört rám, és majdnem kihánytam az egy falatot, amit lenyeltem.

Ash nem mondott semmit, csak Rowanre meredve feltartotta a gombát, és felvonta a szemöldökét. Rowan sóhajtott.

– Mab nem kötötte ki, hogy nem alkalmazhatunk szószakítót – mondta, és megvonta a vállát. – Amellett azt hiszem, érdekelni fog téged, amit a kis Nyárkirálylány elmondott rólad.

– Miért érdekelne? – Ash elhajtotta a gombát, és ismét unott arcot öltött. – Ez a beszélgetés nem fontos. Az alku, ami idehozta, az én alkum volt, és már teljesítettem. Akármit is tettem vagy mondtam, mind azért történt, hogy az udvarba juttassam.

Levegőért kaptam, a kezem lehullott az arcom elől, úgy bámultam rá. Hát igaz volt. Végig csak játszott velem. Semmi, semmi nem volt igaz abból, amit mondott nekem a Vaskirály birodalmában,

semmi, amin osztoztunk. Éreztem, hogy jeges marok szorítja össze a szívemet, és megráztam a fejemet, hogy kisöpörjem, amit hallottam.

– Nem – mormoltam, olyan halkán, hogy senki se hallja. – Nem igaz. Ash, mondd el, hogy csak hazudtál!

– Mab nem törődik velem, milyen úton érem el a célokat, amíg elérem – folytatta Ash, tudomást sem véve a kínomról. – Amit rólad ellenben nem lehet elmondani.

Karba fonta a kezét és megvonta a vállát, mint akinek minden mindegy.

– Most pedig, ha végeztünk, a félvért vissza kellene juttatni a kastélyba. Mab nem lesz boldog, ha halálra fagy.

– Ash – suttogtam, amikor elfordult. – Várj! – Még csak rám se pillantott. A szememben könnyek gyülekeztek, és szédüléssel küzdve botorkáltam utána. – Ash! Szeretlek!

A szavak csak úgy kibuktak belőlem. Nem akartam kimondani, de amint megtettem, a gyomrom görcsbe rándult hitetlenkedésemben és rémületemben. Megint a szám elé kaptam a kezem, de immár túlságosan késő volt. Rowan olyan szélesen vigyorgott, mint eddig még soha, rémes önelégültséggel, mintha megkapta volna a világon elképzelhető legtökéletesebb ajándékot.

Ash, még mindig háttal nekem, megdermedt. Egy pillanatra láttam, hogy a keze ökölbe szorul.

– Hát, ez rossz hír a számodra – állapította meg szárazon. – De hát a Nyári Udvar mindig is gyenge volt. Ugyan, mi dolgom lenne nekem Oberon félvér lányával? Undorító vagy, ember.

Olyan volt, mintha a szívemet szorongató jeges kéz most kitépte volna azt a mellkasomból. Fáj. Valódi, éles fájdalommal nyilallt belém. A térdem megcsuklott, és a hóra zuhantam, a jégkristályok a tenyerembe szúrtak. Nem kaptam levegőt, még sírni sem tudtam.

Semmi másra nem voltam képes, mint hogy ott térdeljek, amíg a hideg a farmeremen át a bőrömig ér, és halljam Ash visszhangzó szavait a fejemben.

– Ó, ez kegyetlen volt, Ash! – szólalt meg Rowan elragadtatva. – Azt hiszem, összetörted a szegény hercegnő szívét.

Ash válaszolt valamit, de nem értettem, mit is, mert újabb szédüléshullám tört rám, és a talaj pörögni kezdett alattam. Leküzdhettem volna, de teljesen érzéketlenné váltam, és nem érdekelt semmi. *Jöj-jön hát a sötétség, jöjjön és vigyen magával!* Aztán fekete takaró borult rám, és elveszítettem az eszméletemet.